

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3144/2021
18.11.2021. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: др Драгише Б. Слијепчевића, председника већа, Јасмине Стаменковић, др Илије Зиндовића, Татјане Матковић Стефановић и Татјане Миљуш, чланова већа, у правној ствари тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., које све заступа Нишевић Тадић Гордана, адвокат из ..., против туженог Института за ратарство и повртарство Нови Сад, кога заступа др Драган Ђорђевић, адвокат из ..., ради исплате, одлучујући о ревизији туженог, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 819/21 од 15.04.2021. године, у седници одржаној 18.11.2021. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ посебна ревизија туженог.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 819/21 од 15.04.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Новом Саду П 283/2013 од 24.09.2019. године, у ставу првом и другом изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцима на име обрачунате посебне радне стимулације за период од 2003. године до 2007. године исплати износе ближе опредељене у ставу два изреке, са законском затезном каматом. У ставу трећем изреке, обавезан је тужени да тужиоцима накнади трошкове парничног поступка у износу од 665.359,22 динара, са законском затезном каматом од дана извршности пресуде па до исплате. У ставу четвртном изреке, одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили исплату посебе радне стимулације за 2002. годину у укупном износу уод 428.638,06 динара, са законском затезном каматом на износе ближе опредељене у овом ставу, као и део тужбеног захтева преко досуђеног износа на име посебне радне стимулације за 2007. годину од 406.636,88 динара, са законском затезном каматом од 01.01.2008. године па до траженог износа од 1.967.360,39 динара, са законском затезном каматом на износ од 745.841,52 динара почев од 01.03.2019. године.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 819/21 од 15.04.2021. године, у ставу првом изреке, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Новом Саду П 283/13 од 24.09.2019. године у ставу првом и другом изреке, док је иста преиначена у делу одлуке о трошковима поступка. У ставу другом изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против наведене другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију, са предлогом да се о истој одлучи у складу са одредбом члана 404. Закона о парничном поступку, као о посебној ревизији.

Тужиоци су доставили одговор на ревизију туженог.

Одредбом члана 404. Закона о парничном поступку прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе или новог тумачење права (посебна ревизија). О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Одлучујући о дозвољености и одлучивању о посебној ревизији туженог у складу са цитираном законском одредбом, Врховни касациони суд је утврдио да у конкретном случају нису испуњени услови да се о ревизији туженог одлучи као о изузетно дозвољеној ревизији. Насупрот томе, нижестепеним одлукама одлучено је о захтеву тужилаца као правних следбеника лица које је било запослено код туженог, за исплату ауторске накнаде за спорни период од 2003. до 2007. године. На овај начин одлучено је у складу са решењем Врховног касационог суда Рев. 2609/2020 од 02.12.2020. године. Ревизијски наводи туженог не представљају правно релевантни основ за изјављивање ревизије из одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку, јер се овај суд већ изјаснио о основу потраживања тужилаца.

Стога нису испуњени услови за посебну ревизију, па је из изнетих разлога на основу одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд одлучио као у ставу првом изреке овог решења.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије туженог у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је утврдио да иста није дозвољена.

Чланом 403. став 3. Закона о парничном поступку прописано је да ревизија није дозвољена ако вредност предмета спора побијаног дела правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Тужба је у предметном спору поднета дана 30.12.2013. године, вредност побијаног дела износи 14.241 евро, односно 1.630.461,70 динара. Како вредност предмета спора побијаног дела пресуде не прелази захтевани ревизијски цензус од 40.000 евра у динарској противвредности, то ревизија туженог није дозвољена.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке, применом одредбе члана 413. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
др Драгиша Б. Слијепчевић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**